

i København, gaar jeg ikke over til Odense eller Aarhus, jeg gaar til København, der søger jeg Afgørelsen. Gaar jeg til Jylland og Fyn, hvad vil jeg da opnaa? Intet. Hvis man er i Tvivl derom, saa læs Moltkes Felttogsplan fra 1864. Han sagde, at ved Kampen mod Danmark var der to Hovedvanskeligheder: Vi kunne erobre Jylland, men det har ingen Betydning, for hvis det skulde have nogen Betydning for os — Tyskland altsaa —, skulde det være en varig Besættelse, men det faa vi ikke Lov til af internationale Grunde, og det kunde simpelthen føre til Krig. Den anden Vanskelighed er den, at vi ikke kunne komme til Øerne og Hovedstaden, fordi vi ingen overlegen Flaade have. Fjenden vil altsaa ikke søge til Jylland eller Fyn, thi der finder han ikke Afgørelsen.

Men ved den Krig, som er forestaaende — Krig mellem England og Tyskland eller mellem Vestmagterne og Tyskland —, kan det muligvis være nødvendigt at have et Forsvar i Jylland og Fyn. Nu har jeg ikke noget Øjeblik sagt, at der ingen Tropper skal være i Jylland og Fyn. Jeg er ikke gaaet ind paa Enkeltheder og skal heller ikke her fortælle, hvorledes jeg har tænkt mig Trophefordelingen. Jeg tror ikke paa en Krig mellem England og Tyskland, fordi England ved en saadan Krig ikke vilde kunne opnaa det, det ønskede. Men jeg tror paa Muligheden af en Krig mellem Vestmagterne og Tyskland. Den er mulig, men det er ikke destomindre under Forudsætning af en Krig mellem England og Tyskland, at man tænker sig det Tilfælde, at England landsætter 160,000 Mand ved Esbjerg for at rykke ned i Slesvig mod Kielerkanalen. Men man glemmer rent, at under en isoleret Kamp mellem England og Tyskland raader Tyskland over hele sin store Hær. Det er meget muligt, at Englænderne komme i Land, men det er ganske sikkert, at de aldrig komme levende derfra. Den Slags Forestillinger høre kun hjemme i Fabelnes Verden. Derimod er Sagen en anden i det Øjeblik, der er Tale om en Krig mellem Vestmagterne og Tyskland. Men da vil Krigens ikke blive afgjort paa Havet, men paa Landjorden. Men netop derfor vil hver af Magterne ikke have en eneste Soldat til et underordnet Øjemed, de ville lægge hele Kraften derhen, hvor man vil søge den absolutte Afgørelse. En tysk Strateg udtaler i den Anledning: Tyskland har naaet sin Fordel ved Hjælp af sin Hær, vil den bevare sin Magt, skal

det være ved Hæren, og hvis det kommer til Kamp mellem den engelsk-franske Hær paa den ene Side og den tyske paa den anden Side, vil den afgørende Kamp blive ført til Lands, og den afgørende Kamp og Fredslutningen, der følger efter, kunne føre til, at Tyskland bliver nødt til at afstaa sin Flaade. Krænkelser af Neutraliteten i stor Stil i Jylland og Fyn bliver der ikke Tale om. Der kan være Tale om smaa Neutralitetskrænkelser, der ikke have større Betydning, og derfor maa der naturligvis være en Styrke der, men store Kampe behøve vi ikke at frygte, thi den store Krænkelse af Neutraliteten vil aldrig foregaa andre Steder end paa Sjælland.

Naar jeg har tilladt mig at tale om, hvor godt det kunde være, om vi fejrede 60 Aars Dagen for Grundlovens Givelse ved at se at blive enige om Forsvarssagen, har man ment, at det var besynderligt at tale derom, da den Grundlov, vi nu have, ikke er den, vi fik den 5. Juni 1849. Men jeg gaar ud fra, at den Grundlov, vi nu have, ogsaa indeholder Friheder, som vi sætte Pris paa og ønske at bevare. Og naar saa er, maa vi da ønske at gøre, hvad vi kunne, for at bevare vort Fædreland og derved vore Friheder. Alt dette, synes jeg, ligger naturligt for os, og derfor er det ikke unaturligt at udtale det Ønske, at vi maatte komme til en Afgørelse i Forsvarssagen. Den har staaet længe paa Dagsordenen, og det kan ikke nægtes — jeg drister mig til at sige det —, at vel ere vi blevne et frifødt Folk ved Grundloven, men vi trænge endnu til at blive et fribaarent Folk.

Udenrigsministeren (Ahlefeldt-Laurvig): Adskillige Talere af det radikale Parti ere atter komne tilbage til neutrale Staters Pligter. Jeg skal da først udtrykke min Glæde over, at Afstanden mellem de Radikales Opfattelse og den af Udenrigsministeriet i sin Tid ved Skrivelse til Forsvarskommissionen forfægtede efterhaanden synes at være bleven noget mindre. Spørgsmaalet er simpelthen dette: Har den sidste Haager-Konvention gjort en principiel Forandring i tidligere bestaaende Forhold? Beviset herfor forekommer mig at paaligge de Radikale, og hidtil har jeg ikke set det fremsat, og i en saa alvorlig Sag, paa hvilken hele vor fremtidige Forsvarsordning beror, vilde det være uforvarsomt ikke at have et fast Grundlag at staa paa. Jeg befrygter meget, at hvis Ulykken skulde ramme os, vil det, det